

sat Forslag om denne Lovs Forlængelse, og jeg synes, at det er rigtigt, for saa vidt angaar de Udgifter, der er forbundne med Ydelsen af den fornødne Støtte til de indkaldtes Familier, at Staten bliver ved med at bære de to Trediedele deraf. Jeg hartidligere haft Lejlighed til at udtale mig derom og skal ikke sige mere til Begrundelse af dette.

Saa vedtog vi senere et nyt Tilskud til Hjælpekasserne, kan jeg vist sige, ved Loven af 2. Oktober 1914. Forslaget derom var fremsat som et Forslag om Tillæg til den af mig før nævnte Hjælpekasselov, men ændredes her i Tinget til at blive en særlig Lov, der gaar ud paa, at den Hjælp, der ydes af Hjælpekasserne i Anledning af Arbejdsløshed, enten som direkte Understøttelse til arbejdsløse eller som Tilskud til Arbejdsløshedskasserne til en fortsat Hjælp eller, i særlige Tilfælde, til en Forhøjelse af den Hjælp, de paagældende Medlemmer af Arbejdsløshedskassen allerede faar gennem deres Arbejdsløshedskasser, ikke skal have Fattighjælps Virkning. Denne Lov, som for Resten ogsaa er blevet forlænget, indeholdt blandt andet en Bestemmelse om, at af det, der i saa Henseende ydes som Tilskud til Hjælpekasserne, for at de kan yde Hjælp i Anledning af Arbejdsløshed, skal Staten refundere Kommunerne Halvdelen. Saa vidt jeg forstod, var der Enighed imellem det Udvalg, der behandlede dette Lovforslag, og den højtærede Minister om, at vi altsaa den Gang lavede en tredje Afdeling af Hjælpekasserne. Først har vi altsaa den gamle, den oprindelige Afdeling, hvoraf der ydes Hjælp til, om jeg saa maa sige, Hjælpekassernes faste Kunder, dem, der stadig kommer tilbage, omtrent Aar efter Aar, og om hvilke jeg tror, ogsaa den højtærede Minister selv brugte det Udtryk, at man kunde kalde dem de faste Kunder. Saa fik vi, som sagt, den Afdeling, som omfatter de indkaldtes Familier og Hjælpen til disse; af denne Hjælp refunderer Staten de to Trediedele. Derefter fik vi ved den af mig sidst omtalte Lov, der yder Hjælp i Anledning af Arbejdsløshed, en tredje Afdeling af Hjælpekasserne, og af Udgifterne til den Understøttelse, der ydes i Henhold til denne Lov, skal Staten refundere Kommunerne Halvdelen.

Fremdeles fik vi i Begyndelsen af denne Rigsdagssamling en ny Lov, der derører Hjælpekasserne, nemlig den lille Lov om Ændring i Lov Nr. 124 af 29. April 1913 om Understøttelse til Børn af Enker. Denne Lovs Hovedprincip er dette, at der af Hjælpekasserne kan

ydes en Understøttelse eller Hjælp til Enker, der har Børn, trods det, at der i den oprindelige Lov staar, at saadanne Enker ikke samtidig kan faa Hjælp efter Enkeloven og efter Hjælpekasseloven, og af de Udgifter, som Hjælpekasserne har ved at yde en saadan Tillægshjælp, kan jeg vel kalde det, til Enker med Børn, skal Staten refundere enten de to Trediedele, hvis det kan siges at være en Følge af Indkaldelsen, at Enkerne trænger til yderligere Hjælp, eller Halvdelen, saa vidt jeg har forstaaet, hvis dette ikke er Tilfældet. Endelig kommer nu Ministeren her og foreslaar, at saafremt en Kommunalbestyrelse gennem Tilskud til den kommunale Hjælpekasse — i København altsaa Understøttelsesforeningen — i Anledning af den herskende Dyrtid yder Understøttelse, skal Kommunen have Halvdelen deraf i Tilskud.

Til alt dette kommer, at de af mig her nævnte Love ophører til forskellig Tid. Loven om Hjælp til de indkaldtes Familier ophører, som sagt, med Udgangen af indeværende Aar. Den næste Lov, jeg nævnedes, den om Hjælp i Anledning af Arbejdsløshed, ophører med Udgangen af dette Finansaar, altsaa den 31. Marts 1916; og om den Lov, jeg nævnedes sidst, den om Ændring i Enkeloven, hedder det i Lovens § 2, at den gælder saa længe, de i § 1 nævnte midlertidige Bestemmelser angaaende Statstilskud til de kommunale Hjælpekasser forbliver i Kraft; den er paa en vis Maade knyttet sammen dermed.

Nu faar vi altsaa her en ny Form for Hjælp fra Hjælpekasserne — ved Siden af den gamle Form, thi denne er jo bibeholdt, ganske vist med den Ændring, at de 250,000 Kr., der ifølge Hjælpekasseloven er Maksimum for Statens Tilskud, ikke skal fastholdes, der skal kunne ydes indtil $\frac{1}{3}$ af de Udgifter, Hjælpekasserne har haft — nemlig til Tilskud til deres faste Kunder, er jeg vist nødt til at tilføje, for at man kan forstaa, hvad der tænkes paa. Jeg synes, det er for store Fordringer at stille til Hjælpekassebestyrelserne og Kommunalbestyrelserne, at de skal holde saa mange Afdelinger adskilt med Hensyn til den Hjælp, der ydes af Hjælpekasserne, og jeg vil meget henstille til det Udvalg, som jeg antager kommer til at beskæftige sig med det foreliggende Lovforslag, at man søger at faa saa ensartede Regler som muligt, at vi ikke bliver ved at opretholde de mange forskellige Afdelinger, saaledes at det i hvert enkelt Tilfælde skal undersøges, om Trangen er en Følge af Dyrtid, Arbejdsløshed, Indkaldelse o. s. v.,